

Minu raamatukogu

Kui mõtlen raamatukogule üldiselt, tuleb silme ette pilt hiiglaslikest hoonetest, kus on palju korruseid, võõrad näod ja vaikust nõudev kurja näoga raamatukoguhoidja. Pilt mu silmis on taoline stseeniga, mis pärineb “Kollide ülikoolist”. Kui aga mõtlen **enda** raamatukogule, tekib kodune ja soe tunne, asi on kombitsatega hirmuäratavast kollist kaugel. Raamaturiulite vahel kõndides ei teki kõhedustunnet, minu seljatagune on turvaline. Kõik koletised, kes kunagi end riulite taga peitsid, said algklassides koos klassikaaslastega seljatatud.

Mäletan ka täitsa esimest korda, mil enda kodukoha raamatukokku sattusin. Käisin veel lasteaias, kuid mul oli tarvis laenutatud raamat tagastada. Kartsin tohutult üksi minna, sest meelde tuli ema räägitud lugu kui tema veel laps oli. Räägitud loo järgi sai ta raamatukoguhoidjalt vastu päid ja jalgu, sest ema vennad olid laenutatud raamatu ära määrinud. Lisaks nõudis see hirmuäratav tädi pizarasilmselt tüdrukult ka tasu rikutud raamatu eest. Mingil huvitaval põhjusel arvasin, et ka mina saan esmakordselt raamatukokku minnes raamatukoguhoidjalt kärada. Suure hirmuga tormasin raamatukokku, asetasin raamatu lauale ning peale kiiret sõnavahetust raamatukoguhoidjaga tormasin ruumist välja.

Teine raamatukogu külastus oli juba väga tore. Olin 1. klassis ning meie armas klassijuhataja viis meid samasse raamatukokku, tutvustamaks sealseid võimalusi. Hirm oli justkui peoga pühitud. Kurja raamatukoguhoidja asemel naeratas vastu rõõmsameelne naine, kes soovitas meile lugemispalasisid, näitas arvutiruumi ning mängis meiega lauamänge. Leidsime end sõpradega tihti vahetundides raamatukogust, kus parasjagu lugesime teineteisele naljaviluks raamatutest anekdoote, lobisesime raamatukogutädiga või joonistasime pilte. Oli nõnda lõbus, et nii mõnigi kord jäi tunnikell kuulmata ning tundi hilinetud.

Aja jooksul olen õppinud väärtustama väikeste kohtade võlu. Heaks näiteks ongi minu raamatukogu. Üks pisike osa hoonest, mis võimaldab tohutult palju ning seda erinevatele inimestele ja vanusgruppidele. Näiteks lugemisvõistlused õpilastele või käsitöö töötod vanematele. Need lihtsad asjad ühendavad kohalikke inimesi ja teevad elu lõbusamaks.

Nüüd tagasi mõeldes leian enda mõtetest selle sooja päiksepoolse toa. Seal on rahulik ja vaikne, meenuvad sõpradega räägitud lood ning mõnikord ka pisut lärmakamad lauamängu võistlused.

Minu raamatukogu pole paik, kust pelgalt kohustuslikku kirjandust laenutada saab, vaid koht, mis on loonud helgeid ja toremaid mälestusi.

Rebeka Villakov

11. kl, Läänemaa Ühisgümnaasium